

CSIKAI GÁBOR

Utánam

a tűzözön

(VERSEK 2015-2016)

Itt vagyok

Én vagyok a vak és a látnok.
Odabenn kihűlő zsarátnok.
Idekinn pusztító láva ég.
Remélem, nem omlik rám az ég,

S alattam a föld be nem szakad!
Bár lázam néhanap felszalad,
Gyógyírom hiába kérem itt.
Küzdök az utolsó véremig,

Küzdök, míg jut nekem levegő,
És ha földemnek új ege nő,
Azon is kapsz majd egy csillagot.
Itt voltam. Itt leszek. Itt vagyok.

2015. szeptember 23.

Vannak páran

Égen a Hold: fehér lámpa.
Hajnali szél kúszik számba,
És ott suttog énhelyettem:
„Milyen jó, hogy megszülettem!

Milyen jó, hogy vannak páran,
Kik vaksötét éjszakában
Nem engedik lelke végleg
Prédául a sötétségnek,

A nagy éjbe örök túsznak.
Ha fulladnék partra húznak,
S velem égnek, hogyha égek,
Segítőek, tiszták, szépek.”

Nekik adom hát a vérem,
S köszönetképp az ígérem:
Szomorúan, boldogabban,
Térdig járunk majd a Napban!

2015. szeptember 29.

Elfogynak a szavak

Mikor elfogynak a szavak,
S nem marad, csak por és salak,
S nem marad, csak vér és homok,
Körben csak a dűlő romok,

Körben csak a tépett árnyak,
Mondd meg nekem, mire várjak?
Súgd meg nekem, hogyan legyen?
Keljünk át száz völgyön, hegyen!

Keljünk át a nagyvilágon.
A szívemet hozzád vágom.
Nézd, hogy dobog, nézd, hogy szalad!
Nem fogyhatnak el a szavak!

2015. október 1.

Lebegés

Nem bánthat se hajnal, se reggel.
Hiába támad vad sereggel
Énrám az élet, a kegyetlen,
Mert én a kínokat levedlem,

Ahogy a kígyók a bőrüket.
Így lassan elhagy az örület,
S vele a tegnap is enyészik.
Így jutok törttől az egészig,

És talán mélyből az egekbe.
Olyan jó most kicsit lebegve
Szemlélni a lenti mocsarat,
S leverni cipőmről a sarat.

2015. október 3.